

Måndag 4/2 – 91

Mången gång har jag tänkt att jag skulle lämna stället. Här är inte vidare trevligt: mörkt, fuktigt och trist. Det som hindrar mig är dörren. Den är låst. En tre meter hög trädörr med järnbeslag och ett kraftigt lås. Jag har ingen nyckel och inga verktyg eller tillhyggen, och därför sitter jag här fortfarande.

Tre gånger om dagen öppnas en liten lucka nere vid golvet och någon skjuter in en tallrik soppa eller gröt och en plåtmugg med vatten. Jag gläds över måltiderna eftersom de ger efterlängtnade avbrott i den yttre monotonin. Jag säger ”yttre” då jag inte lider av någon tristess i den inre världen.

Ofta lägger jag mig på britsen som är det lilla rummets enda möbel, och jag ligger större delen av dagen med blicken fästad vid taket. Men jag ser inget tak, jag ser ängar, berg, hav och platser där ingen människa har satt sin fot, som ingen människa har sett utom jag.

Igår var jag i Mangonia, en av de platser jag allra helst återvänder till i min tankar. Mangonia är en liten by mellan två berg. Ofta är människorna där fientliga mot mig, men jag har förälskat mig i en kvinna som bor i byn och det är för hennes skull som jag ständigt vänder åter. Hon heter Purilla, hon är inte vacker, och hon är inte särskilt klok. Kanske älskar jag henne för att jag inte har någon anledning att göra det, för att min kärlek därigenom är ren.

Om hon älskar mig? Det kan hon inte, hon har aldrig sett mig. Jag har följt efter henne på avstånd, sett henne röra sig på den lilla bygatan, sett henne gå och hämta vatten vid brunnen och hört henne stå och tala med de andra kvinnorna. Hon verkar ensam. Jag tror att hon längtar efter mig fastän hon inte vet vem jag är.

Kanske hon ligger i sitt rum om kvällarna och oseende riktar sin blick mot det bjälkförsedda taket. Och kanske anar hon mig på min brits i rummet utan fönster.

*